

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Markétou Jiráskovou ve věci

žalobkyně: **PhDr. J. H.**, narozená dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Korbařem
sídlem Lublaňská 507/8, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 000 25 429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
IČO 697 97 111, sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 770 000 Kč s příslušenstvím

t a k t o :

- I. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobkyni 390 000 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně z částky 390 000 Kč od 30. 9. 2017 do zaplacení a úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 180 000 Kč od 30. 9. 2017 do 16. 11. 2017, a to do patnácti dnů od právní moci rozsudku.
- II. Ve zbývající části, kterou se žalobkyně po žalované domáhá zaplacení 380 000 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně z této částky od 30. 9. 2017 do zaplacení, se žaloba **z a m í t á**.
- III. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 22 570 Kč k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Martina Korbaře, advokáta sídlem Lublaňská 507/8, 120 00 Praha 2, a to do patnácti dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se svou žalobou ze dne 2. 10. 2017 nejprve domáhala, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nemajetkové újmy ve výši 950 000 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně z této částky od 30. 9. 2017 do zaplacení, která jí měla vzniknout nezákonným trestním stíháním zahájeným usnesením policejního orgánu Policie ČR ze dne 11. 4. 2012, č. j. [REDAKCE] a dále vedeným u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE], když byla nakonec zproštěna obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu. Žalobkyně byla stíhána pro podezření ze spáchání trestného činu pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákona, pokračujícího trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), c), odst. 2 písm. a), c) trestního zákona a pokračujícího trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 trestního zákona. Trestní stíhání trvalo od dubna 2012 do ledna 2017. Ještě před zahájením trestního stíhání žalobkyně v únoru 2011 byly v tisku uváděny informace, které žalobkyni velmi dehonestovaly, a které musely být iniciovány státními orgány, neboť v té době nikdo jiný takové informace neměl. Žalobkyně pracovala jako [REDAKCE] z této funkce byla [REDAKCE] přičemž [REDAKCE] pro média tehdy uvedl, že kauza zakázky státu pro firmu [REDAKCE] je velmi závažná a je vyloučené, aby kdokoli z osob odpovědných za tuto zakázku byl vybaven rozhodovací pravomocí ve státní správě. Vyšetřování zakázky policií bylo zahájeno dne 7. 2. 2011, mediální zpráva byla zveřejněna dne 10. 2. 2011, je tedy zjevné, že žalobkyně byla odvolána z pracovního místa dle § 73 zákoníku práce právě v souvislosti s probíhajícím trestním řízením. Žalobkyně zůstala na [REDAKCE] zaměstnána i nadále, ale v nižší funkci, pouze jako [REDAKCE]. I po zproštění obžaloby na této pozici zůstává žalobkyně i nadále. Došlo tedy ke snížení společenské prestiže i funkčního místa s čímž souvisel i výrazně nižší příjem. Újma je tím významnější, že žalobkyně dosáhla ke dni podání žaloby věku [REDAKCE] let a její odchod z pracovního i společenského života může být otázkou několika následujících roků. Snížení platového ohodnocení má nevratný vliv i na výši jejího důchodu. Žalobkyně působí ve státních službách od října [REDAKCE] po celou dobu byla hodnocena kladně a nikdy nebyla zaměstnavatelem jakkoliv postižena. Proto jí bylo velmi nepříjemné, že celá kauza byla široce rozebírána ve sdělovacích prostředcích, které měly informace od státních orgánů. To vše ji poškozovalo psychicky i společensky. Soudy v trestní věci se vyjádřily ve svých rozsudcích tak, že obžalovaní byli zřejmě vedeni dobrými úmysly a snažili se vykonávat činnosti jim svěřené podle jejich názoru a možností, co nejlépe.
2. Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že nárok v ní uplatněný neuznává. Učinila nesporným průběh a výsledek trestního řízení s tím, že žalobkyni poskytla jako náhradu nemajetkové újmy jednak konstatování porušení práva a omluvu a jednak zadostiučinění ve výši 180 000 Kč. Žalobkyně byla stíhána pro druh trestné činnosti, který je vnímám společností relativně negativně. Povahu této konkrétní trestní věci lze chápat jako středně způsobilou přičinit se na vzniku nemajetkové újmy na straně žalobkyně. Trestní stíhání trvalo 4 roky a 9 měsíců, tuto délku lze vzhledem k okolnostem daného případu, považovat za průměrnou. Pokud se týká konkrétních zásahů do osobnostní sféry žalobkyně, pak zůstalo v rámci předběžného projednání převážně v rovině obecných tvrzení. Žalovaná přihlédla k tomu, že trestné činy měly být žalobkyni spáchány v souvislosti s výkonem jejího povolání a že věc byla medializována. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout.
3. Podáním ze dne 5. 12. 2017 vzala žalobkyně svoji žalobu částečně, co do požadavku na zaplacení 180 000 Kč zpět, neboť ji žalovaná tuto částku zaplatila dne 16. 11. 2017. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. 12. 2017, č. j. 10 C 135/2017-242 bylo řízení v uvedeném rozsahu zastaveno.

4. Z novinových a internetových článků soud zjistil, že dne [redacted] byl publikován článek v [redacted] s názvem [redacted] v kterém se uvádí, že protikorupční policie oficiálně zahájila vyšetřování [redacted] zakázky na [redacted], podle žalobce jsou důkazy velmi vážné, nicméně to neznámá, že k nezákonnému jednání skutečně došlo, ani není jasné, kdo se ho případně dopustil, [redacted]. Dne 10. 2. 2011 vydalo Ministerstvo financí prohlášení, které následně převzala i veškerá hlavní celostátní média, že [redacted] odvolal z funkce [redacted] J. H. [redacted] s tím, že ctí presumpci nevinny a ví, že vůči zaměstnanci dle zákoníku práce nelze dovést politickou odpovědnost, ale kauza zakázky [redacted] je natolik závažná, že pokládá až do jejího vyšetření za vyloučené, aby kdokoli z osob, odpovědných za zakázku, byl vybaven rozhodovací pravomocí ve státní správě. Na fotografii u článku [redacted] byla fotografie J. H. [redacted]. Dne [redacted] na [redacted] byl uveřejněn článek s tím, že kolem [redacted] se stále více stahuje smyčka, naposledy [redacted] odvolal J. H. [redacted].
5. Z odvolacího dekretu [redacted] ze dne [redacted], č. j. [redacted] soud zjistil, že žalobkyně byla v souladu s § 73 zákoníku práce odvolána dnem [redacted] z funkce [redacted]. Odvoláním z funkce pracovní poměr žalobkyně nekončí, pracovní zařazení bude následně dohodnuto.
6. Z dopisu [redacted] ze dne [redacted], č. j. [redacted] adresovaného žalobkyni, soud zjistil, že vzhledem k tomu, že s účinností od 22. 2. 2011 došlo mezi ní a zaměstnavatelem k dohodě o jejím dalším pracovním zařazení, zanikají od uvedeného data důvody, pro které zaměstnavatel uznal překážky v práci na straně zaměstnavatele dle § 208 zákoníku práce.
7. Z internetového článku soud zjistil, že dne [redacted] byl publikován článek na [redacted] s názvem [redacted] v kterém se mimo jiné uvádí, že [redacted].
8. Z usnesení policejního orgánu, Útvar odhalování korupce a finanční kriminality, Služby kriminální policie a vyšetřování, odbor korupce a ochrany zájmů EU ze dne 11. 4. 2012, č. j. [redacted] soud zjistil, že podle § 160 odst. 1 trestního řádu bylo zahájeno trestní stíhání žalobkyně a dalších 11 osob. Žalobkyně pak s dalšími dvěma osobami pro trestné činy pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) trestního zákona, zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1, písm. a), písm. c), odst. 2 písm. a), písm. c) trestního zákona a porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákona.
9. Z novinových a internetových článků soud zjistil, že dne [redacted] vyšel článek s názvem [redacted] na [redacted] v kterém bylo mimo jiné uvedeno, že mezi [redacted] obviněnými je i J. H. [redacted], která se cítí nevinna a chce podat stížnost. Nechtěla upřesnit, z čeho přesně je obviněna, řekla jen, že [redacted]. Svě bývalé podřízené se zastal i [redacted]. Tento výrok pak byl citován v dalších médiích, např. v [redacted].

[redacted] Dne [redacted] informovaly [redacted] mimo jiné o tom, že [redacted]. Dne [redacted] informovaly [redacted] že policie obvinila [redacted] lidí, mezi nimi i [redacted] J. H. [redacted]

[redacted] O trestním řízení byly publikovány články na internetu včetně uvedení jména J. H. [redacted] dne [redacted]

[redacted] J. H. [redacted] uvedla, že to poškodilo její pověst, jak občanskou, tak pracovní).

10. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. [redacted] ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 1. 2017, sp. zn. [redacted] soud zjistil, že žalobkyně byla zproštěna obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu.
11. Z protokolu o veřejném zasedání u Vrchního soudu v Praze, při kterém byl vyhlášen rozsudek pod sp. zn. [redacted] soud zjistil, že za tisk a televizi si audiozáznam pořizovaly: [redacted] a [redacted]

12. Z uplatnění nároku na náhradu škody ze dne 20. 3. 2017 a ze stanoviska žalované ze dne 9. 11. 2017 soud zjistil, že žalobkyně uplatnila u žalované dne 29. 3. 2017 nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 950 000 Kč za nezákonné trestní stíhání vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE]. Žalovaná konstatovala, že ohledně žalobkyně bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, za které lze považovat s ohledem na výsledek trestního řízení usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 11. 4. 2012, za což se žalobkyni zároveň omluvila a přiznala jí zadostiučinění ve výši 180 000 Kč.
13. Z potvrzení personálního odboru [REDAKCE] ze dne 27. 4. 2017 soud zjistil, že žalobkyně je zaměstnána na [REDAKCE] od [REDAKCE] na dobu neurčitou, a že její čisté příjmy byly v roce 2010 ve výši [REDAKCE] Kč, v roce 2011 ve výši [REDAKCE] Kč, v roce 2012 ve výši [REDAKCE] Kč, v roce 2013 ve výši [REDAKCE] Kč, v roce 2014 ve výši [REDAKCE] Kč, v roce 2015 ve výši [REDAKCE] Kč a v roce 2016 ve výši [REDAKCE] Kč.
14. Ze životopisu žalobkyně soud zjistil, že žalobkyně byla od října [REDAKCE] do srpna [REDAKCE] zaměstnána na [REDAKCE] na vedoucích pozicích a jako [REDAKCE], září [REDAKCE] do [REDAKCE] na [REDAKCE] jako [REDAKCE] v letech [REDAKCE] na [REDAKCE] jako [REDAKCE] od roku [REDAKCE] do současnosti na [REDAKCE] nejprve jako [REDAKCE], poté jako [REDAKCE].
15. Po provedeném dokazování učinil soud závěr o následujícím skutkovém stavu: dne [REDAKCE] byl publikován článek v [REDAKCE] v kterém byla citována [REDAKCE] dle které protikorupční policie oficiálně zahájila vyšetřování [REDAKCE]. Dne [REDAKCE] byla žalobkyně odvolána [REDAKCE] z funkce [REDAKCE] s tím, že následně bude dohodnuto její další pracovní zařazení. [REDAKCE] vydal téhož dne tiskové prohlášení, že žalobkyni odvolal v souvislosti s [REDAKCE] toto prohlášení převzala i veškerá hlavní celostátní média, byla zveřejněna i fotografie žalobkyně. Usnesením policejního orgánu ze dne 11. 4. 2012 bylo zahájeno trestní stíhání žalobkyně a dalších 11 osob, žalobkyně pro trestné činy pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě, zneužívání pravomoci veřejného činitele a porušování povinnosti při správě cizího majetku. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2015 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 1. 2017 byla žalobkyně zproštěna obžaloby. Čistý příjem žalobkyně klesl v roce 2011, kdy byla odvolána [REDAKCE], o 30 % s porovnáním s jejím příjmem v roce 2010, v letech 2012 a 2015 o téměř 40 %. V roce 2016 pak byl její čistý příjem stále nižší o 25 %. Žalobkyně je zaměstnána jako státní úřednice od ukončení vysokoškolského vzdělání.
16. Trestní řízení bylo značně medializováno, žalobkyně byla v každém článku jmenována a byla na téměř všech fotografiích provázejících publikované články. O trestním řízení informovala a vysílala reportáže i [REDAKCE] nebo [REDAKCE]. Již na začátku v dubnu 2012 byla žalobkyně novináři citována s tím, že se necítí být vinna. Žalobkyně se od samého počátku zastával i [REDAKCE], který uvedl, že je [REDAKCE]. Média informovala o druhu trestné činnosti, pro kterou byla žalobkyně stíhána, že [REDAKCE] jak vysoký trest jí hrozí, o [REDAKCE] na fotografii u článku v [REDAKCE], [REDAKCE] je pouze žalobkyně. V roce 2015 pak byla žalobkyně citována novináři, kdy uvedla, že důvod obžaloby proti ní jí dodnes není jasný, že obvinění a

obžalobu po celou dobu nesla a nese špatně, že pocítuje ztrátu prestiže a možnosti uplatnění a že pochopitelně byl zasažen i její soukromý život. V červnu 2015 pak média informovala o tom, že žalobkyně a další dva úředníci státu byli osvobozeni, podle soudu se ničeho vědomě nedopustili, nebyl u nich nalezen žádný majetkový prospěch ani napojení na osoby, které se trestné činnosti dopustily, postupovali podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, snažili se akci zabezpečit co nejlepším způsobem a nakonec skončili jako obětní beránci. V lednu 2017 pak předsedkyně odvolacího senátu uvedla, že [REDAKCE]

[REDAKCE] a úředníci provedli vše, co mohli, [REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE] Toto odůvodnění rozsudku odvolacího soudu pak bylo převzato médii. Žalobkyně nakonec pro média uvedla, že to poškodilo její pověst, jak občanskou, tak pracovní.

17. Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), v účinném znění (dále i jen „OdpŠk“), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 2 cit. zák. odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.
18. Podle § 5 OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.
19. Podle § 7 odst. 1 OdpŠk právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
20. Podle § 8 odst. 1 OdpŠk nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
21. Podle § 31a odst. 1 OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 téhož ustanovení zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
22. Soud posoudil předmětnou věc po právní stránce podle § 1 odst. 1, § 5 písm. a), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 31a odst. 1, 2 OdpŠk, když se žalobkyně po žalované domáhá zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 770 000 Kč, která jí měla vzniknout v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] V řízení bylo prokázáno, že žalobkyně u žalované uplatnila nárok na náhradu nemajetkové újmy ve smyslu § 14 odst. 1, 3 OdpŠk, proto věc může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 OdpŠk).
23. Aby mohl být stát odpovědný za škodu či nemajetkovou újmu podle zákona č. 82/1998 Sb. je třeba, aby byly splněny současně tři podmínky: 1) existence nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu, 2) vznik škody nebo nemajetkové újmy a 3) příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a vznikem

škody nebo nemajetkové újmy. Existence těchto podmínek musí být bezpečně prokázána, přičemž důkazní břemeno leží na poškozeném.

24. Žalobkyně se domáhá zadostiučinění za nemajetkovou újmu za vydání nezákonného rozhodnutí. V řízení bylo prokázáno, že usnesením policejního orgánu Policie ČR, Útvar odhalování korupce a finanční kriminality, Služby kriminální policie a vyšetřování, odbor korupce a ochrany zájmů EU ze dne 11. 4. 2012, č. j. [REDAKCE] bylo podle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání žalobkyně a dalších 11 osob. Žalobkyně pak s dalšími dvěma osobami pro trestné činy pleťchy při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) trestního zákona, zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1, písm. a), písm. c), odst. 2 písm. a), písm. c) trestního zákona a porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákona. V řízení bylo dále prokázáno, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. [REDAKCE] ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 1. 2017, sp. zn. [REDAKCE] byla žalobkyně obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěna.
25. Usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu je nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk v případě, kdy trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001). V daném případě byla žalobkyně obžaloby zproštěna, čímž je dána odpovědnost žalované za škodu, resp. nemajetkovou újmu vzniklou žalobkyni z titulu vydání nezákonných rozhodnutí dle § 7 odst. 1 a § 31a odst. 1 OdpŠk.
26. V případě vydání nezákonného rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno, není dána vyvratitelná domněnka, že jím byla dotčena osobě způsobena imateriální újma. Naopak, v řízení je na žalobci, aby spolu s odpovědnostním titulem tvrdil a prokazoval i existenci skutečností, které lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobce, a vznik nemajetkové újmy vzniklé v příčinné souvislosti s danými skutečnostmi. Teprve dojde-li soud po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnostním titulem byla porušena konkrétní práva žalobce a že v důsledku toho vznikla žalobci nemajetková újma, může se zabývat otázkami formy a případné výše zadostiučinění podle § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uveřejněný pod číslem 67/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále též jako „rozhodnutí R 67/2016“)].
27. Obecně lze říci, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (k tomu srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (k tomu srov. náleží Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08).
28. Trestní stíhání poškodilo žalobkyni zejména v profesní oblasti, byla poškozena její důstojnost, čest a dobrá pověst a došlo k zásahu do jejího soukromého života.
29. Soud se tak zabýval tím, zda je dostačujícím zadostiučiněním konstatování nezákonnosti rozhodnutí nebo zda žalobkyni náleží zadostiučinění v penězích (§ 31a odst. 2 OdpŠk). Při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného, přičemž přihlédne i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Kritéria uvedená v § 31a odst. 3 OdpŠk se nepoužijí, neboť se týkají výlučně stanovení odškodnění v případě

nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 nebo ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2256/2011). Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněný pod číslem 122/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

30. Žalobkyně byla stíhána pro podezření ze spáchání trestných činů pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) trestního zákona, zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1, písm. a), písm. c), odst. 2 písm. a), písm. c) trestního zákona a porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákona, za které bylo možné v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit žalobkyni trest odnětí svobody v trvání 3 až 10 let. Trestní řízení trvalo 4 roky a 9 měsíců, což je poměrně dlouhá doba s ohledem na stav nejistoty, po kterou byla žalobkyně ohledně výsledku řízení udržována, a po kterou trvaly výše uvedené následky trestního stíhání v její osobnostní sféře. S ohledem na hrozbu vysokého trestu odnětí svobody a délku období nejistoty lze dospět k závěru, že zadostiučinění za nemajetkovou újmu má být poskytnuto v penězích, neboť čím vyšší trest poškozenému v trestním řízení hrozí, a čím déle trestní řízení trvá, tím vyšší je jeho újma.
31. Povaha trestné činnosti (trestný čin proti hospodářské kázní, trestný čin veřejných činitelů a trestný čin proti majetku), pro kterou byla žalobkyně stíhána, zpravidla působí značné společenské odsouzení stíhaného, zvláště pokud měla být trestnou činností způsobena škoda státu velkého rozsahu [REDAKCE] jako v posuzovaném případě. Žalobkyně se navíc měla závažné trestné činnosti dopustit jako zkušená vysoká státní úřednice, která se najednou začala objevovat ve všech významných celostátních denících, televizi či rozhlasu. Tyto skutečnosti svědčí pro poskytnutí zadostiučinění v penězích.
32. Co se týká následků, které byly způsobeny trestním stíháním v osobnostní sféře žalobkyně, pak má soud za prokázané, že žalobkyně svůj celý profesní život věnovala službě státu, její nadřazený ji hodnotil jako slušnou, pečlivou a zemi oddanou úřednici. Pro takového člověka, který nebyl nikdy předmětem zájmu orgánů činných v trestním řízení, ale ani médií, muselo být vedení trestního řízení zvláště velkou psychickou zátěží a muselo jí být vnímáno velmi úkorně. Žalobkyně byla v přímé příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním postižena v profesní oblasti, kdy byla odvolána z prestižního místa [REDAKCE] čímž se podstatně snížil i její příjem, což se zákonitě projeví i ve výši jejího starobního důchodu. Takový závěr své profesní kariéry si jistě žalobkyně nepředstavovala. Tyto skutečnosti svědčí pro poskytnutí zadostiučinění v penězích.
33. Nejvyšší soud v rozhodnutí R 67/2016 uzavřel, že „Výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) na náhradu nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhrady nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovněprávních vztazích apod.). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky

promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu.“.

34. Žalobkyně pro srovnání svého případu (k tomu srov. rozhodnutí R 67/2016) označila případy [REDACTED] (Obvodní soud pro Prahu 2, sp. zn. 41 C 213/2010), [REDACTED] (Obvodní soud pro Prahu 2, sp. zn. 42 C 276/2017), [REDACTED] (Obvodní soud pro Prahu 2, sp. zn. 25 C 218/2017) a nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. US 2551/13. Soud se s nimi vypořádal při jednání dne 10. 7. 2018, kdy uvedl důvody, pro které je nelze pro srovnání s případem žalobkyně použít.
35. Dále žalobkyně označila případ [REDACTED], který obdržel od žalované náhradu nemajetkové újmy ve výši 600 000 Kč (tj. 50 000 Kč/měsíc) za roční trestní stíhání pro pomluvu a zneužití pravomoci úřední osoby, a to za těžko odčinitelné následky, ke kterým došlo v jeho osobním, profesním a společenském životě. Vzhledem k tomu, že bližší okolnosti uvedeného případu, tzn. zejména konkrétní následky v osobnostní sféře poškozeného, nejsou soud známy, nelze z tohoto případu vycházet.
36. Za další obdobný případ označila žalobkyně trestní stíhání [REDACTED] kterému soudy přiznaly náhradu nemajetkové újmy ve výši 435 000 Kč (tj. 36 250 Kč/měsíc) za roční trestní stíhání pro podplácení. Z článku e15.cz ze dne 30. 1. 2018 soud zjistil, že poškozenému hrozil trest odnětí svobody do 5 let, trestní stíhání trvalo cca 1 rok, věc byla medializována v ČR i v zahraničí. Vzhledem k tomu, že bližší okolnosti uvedeného případu, tzn. zejména konkrétní následky v osobnostní sféře poškozeného, nejsou soud známy, nelze ani z tohoto případu vycházet.
37. Dalším případem pro srovnání byl žalobkyní označen případ [REDACTED], kteří byli stíháni v letech 2008 až 2014 za údajně [REDACTED] soud prvního stupně jim přiznal zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 500 000 Kč, odvolací soud zadostiučinění zvedl na 1 000 000 Kč pro každého. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2016, č. j. 69 Co 99/2016-419 soud zjistil, že poškozenému žalobci bylo přiznáno zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 1 440 000 Kč (tj. 11 150 Kč/měsíc) za trestní stíhání pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 trestního zákona, které trvalo 10 let a 9 měsíců, z toho byl omezen na osobní svobodě vazbou po dobu 1 roku, trestní stíhání se projevilo na jeho manželství, v podnikání (konec podnikatelských kontaktů), byl vyřazen z pedagogického života a ve vědecké a publikační oblasti měl pověst trestně stíhaného člověka, věc byla medializována, hrozil mu trest odnětí svobody v rozmezí 5 – 12 let.
38. Nakonec žalobkyně poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2016, č. j. 29 Co 375/2015-510, z kterého soud zjistil, že poškozenému bylo přiznáno zadostiučinění za nemajetkovou újmu výši 550 000 Kč (tj. 6 050 Kč/měsíc) za trestní stíhání pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 2, 3 písm. a), odst. 4 trestního zákona, za který hrozilo uložení trestu odnětí svobody v rozmezí 5 – 12 let. Trestní řízení trvalo 7 let a 7 měsíců, po určitou dobu byl poškozený ve vazbě. Soudy dospěly k závěru, že trestním stíháním došlo k výraznému útlumu profesního života poškozeného a že jeho intelektuální kapacita byla blokována účastí na frustrujícím trestním stíháním. Byla prokázána skutečná mimořádnost současných úspěchů poškozeného na vědeckém a technologickém poli, které jsou pokračováním jeho třicetileté práce. Poškozeným založená společnost se podílí na přípravě české laboratoře pro kosmický výzkum, spolupracuje s vědci na českých univerzitách i v zahraničí a má zakázky po celém světě, včetně armádních.
39. Žalovaná pro srovnání označila rozsudky Městského soudu v Praze sp. zn. 20 Co 365/2013 (v prvním stupni u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 290/2011), sp. zn. 20 Co 48/2013 (v prvním stupni u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 26 C 297/2011), sp. zn. 20 Co 10/2014 (v prvním stupni u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C

25/2013), sp. zn. 19 Co 421/2014 (v prvním stupni u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 20 C 44/2014) a sp. zn. 54 Co 203/2015 (v prvním stupni u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 19 C 6/2012).

40. Co se týká rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 54 Co 203/2015 (v prvním stupni u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 19 C 6/2012), pak tuto věc pro srovnání nelze použít, neboť není dosud pravomocně skončena.
41. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2013, č. j. 20 Co 365/2013-127 soud zjistil, že poškozené žalobkyni bylo přiznáno zadostiučnění za nemajetkovou újmu ve výši 210 000 Kč (tj. 2 500 Kč/měsíc) za trestní stíhání pro trestné činy porušování povinností při správě cizího majetku a vystavení nepravdivého potvrzení, které trvalo 7 let, hrozil jí trest odnětí svobody v délce až 8 let, věc byla medializována, došlo ke ztrátě možnosti profesního uplatnění v bankovníctví. K tomu soud dodává, že výše odškodnění nebyla stanovena porovnáním s obdobnými případy ve smyslu rozhodnutí R 67/2016.
42. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2013, č. j. 20 Co 48/2013-137 soud zjistil, že poškozenému žalobci bylo přiznáno zadostiučnění za nemajetkovou újmu ve výši 310 000 Kč (tj. 3 230 Kč/měsíc) za trestní stíhání pro trestný čin kráčení daně, poplatku a podobné dávky, které trvalo 8 let, hrozil mu trest odnětí svobody v délce až 8 let, věc byla značně medializována. Žalobce měl předtím středně velkou renomovanou advokátní kancelář [REDAKCE], která po sdělení obvinění v podstatě zanikla, byla mu pozastavena činnost advokáta na rok a půl, přišel o veškeré klienty. Žalobce působil na [REDAKCE] vysokých školách, celou dobu se setkával s poznámkami svých kolegů i studentů ohledně svého trestního stíhání. Výše zadostiučnění však byla krácena o 1/3 z důvodu přiznání odškodnění za souběžně probíhající jiné trestní řízení, za které bylo poškozenému přiznáno zadostiučnění za nemajetkovou újmu ve výši 800 000 Kč (tj. 7 000 Kč/měsíc, která byla následně pokráčena s ohledem na odškodnění za druhé trestní řízení na 500 000 Kč), za trestní stíhání pro trestný čin poškozování věřitele, které trvalo 9 let a 7 měsíců, hrozil mu trest odnětí svobody v délce až 8 let, se shodnými následky v osobnostní sféře (rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 2. 6. 2015, č. j. 10 C 284/2011-816).
43. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2014, č. j. 20 Co 10/2014-111 soud zjistil, že poškozenému žalobci bylo přiznáno zadostiučnění za nemajetkovou újmu ve výši 80 000 Kč (tj. 4 210 Kč/měsíc) za trestní stíhání pro trestný čin přijetí úplatku, které trvalo 1 rok a 7 měsíců, hrozil mu trest odnětí svobody v délce 3 až 10 let. Trestní stíhání ho poškodilo pracovní, byl nucen rozvázat pracovní poměr ve společnosti, ve které deset let budoval kariéru. Po zatčení se mu začal hroutit svět, měl nezajištěnou rodinu, musel odejít od zaměstnavatele, probíhala rozsáhlá medializace. Přátelé se od něj odvrátili, i obchodní partneři a známí měli strach, že s ním budou spojováni. Jeho pracovní poměr nebyl po skončení trestního stíhání obnoven, našel si novou práci, nicméně měl nižší mzdu, než v práci původní.
44. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2015, č. j. 19 Co 421/2014-213 soud zjistil, že poškozenému žalobci bylo přiznáno zadostiučnění za nemajetkovou újmu ve výši 100 000 Kč (tj. 4 350 Kč/měsíc) za trestní stíhání pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby, které trvalo 1 rok a 11 měsíců, hrozil mu trest odnětí svobody v délce 6 měsíců až 3 roky. V případě žalobce se jednalo o osobu v místě známou, zastával vysokou policejní funkci, medializace trestní věci vedla k tomu, že se u veřejnosti postupně vytvořil na něj negativní názor ohledně jeho morální a pracovní způsobilosti, což se projevilo i v postoji policistů, jeho bývalých kolegů.
45. Z výše uvedených rozhodnutí má soud za to, že nejvhodnějšími případy ke srovnání s projednávanou věcí, a to zejména z důvodu značné medializace trestního stíhání, jakož i

z důvodu obdobných zásahů do osobnostní sféry poškozených, jsou případy rozhodované u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 19 Co 421/2014, kdy u případu žalobkyně by měl být poskytnut dvojnásobek odškodnění s ohledem na dvojnásobnou délku řízení a s ohledem na trojnásobně vyšší hrozící trest. Srovnatelným případem je i věc rozhodovaná Městským soudem v Praze pod sp. zn. 20 Co 10/2014, kdy opět žalobkyni by měl být poskytnut dvojnásobek odškodnění s ohledem na dvojnásobnou délku řízení, neboť s prodlužující se délkou řízení roste i působená újma. Ke srovnání lze použít i věc rozhodovanou u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 29 Co 375/2015, avšak u případu žalobkyně by mělo být též odškodnění zvýšeno s ohledem na její věk, jakož i na to, že ve srovnávaném případě byla obnovena podnikatelská činnost poškozeného, která byla utlumena trestním řízením. U žalobkyně (navíc jako zaměstnankyně státu) k obnově pracovního zařazení nedošlo. V případě věci projednávané u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 69 Co 99/2016 došlo k významnějším zásahům do osobnostní sféry poškozeného, jinak se jedná též o případ vhodný k porovnání s případem žalobkyně.

46. Soud tak v posuzovaném případě považuje za přiměřené odškodnění částku 570 000 Kč (10 000 Kč za měsíc trestního stíhání x 57 měsíců), neboť tato částka nijak nevybočuje z přiznávaného odškodnění v obdobných případech (v průměru se pohybuje mezi 2 500 až 12 000 Kč za měsíc trestního stíhání, resp. i 36 250 Kč za měsíc v případě [REDAKCE] v případě dobrovolného plnění žalovanou dokonce 50 000 Kč za měsíc – [REDAKCE] jak vyplývá z výše uvedených rozhodnutí soudů, jakož i ze statistiky Ministerstva spravedlnosti (k tomu srov. článek uveřejněný v časopise Právní rádce č. 9/2016: „Relutární satisfakce za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním“). V citovaném článku je též učiněn závěr, že trestní stíhání pro společensky zvláště odsuzované jednání či postihující více osobnostních práv obviněného zároveň může vyvolat nemajetkovou újmu, za niž je poměrně běžně přiznávána satisfakce dosahující stovek tisíc.
47. Kromě toho přihlédl soud i k tomu, že žalobkyně je poškozena v přímé příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím i do budoucna, kdy bude krácena na starobním důchodu s ohledem na výrazné snížení jejího příjmu v období před vznikem nároku na starobní důchod, když ke snížení jejího příjmu došlo v souvislosti s jejím odvoláním [REDAKCE] z funkce [REDAKCE] jak vyplývá z tiskového prohlášení Ministerstva financí z téhož dne.
48. Žalovaná žalobkyni na náhradu nemajetkové újmy zaplatila dne 16. 11. 2017 částku 180 000 Kč, proto ji soud zavázal k úhradě zbývajících 390 000 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně z částky 390 000 Kč od 30. 9. 2017 do zaplacení a úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 180 000 Kč od 30. 9. 2017 do 16. 11. 2017, který je odůvodněn § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), a § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěrenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích, a stanoviskem občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, dle kterého má poškozený právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců poté, kdy nárok na náhradu přiměřeného zadostiučinění uplatnil postupem podle § 14 OdpŠk. Žalobkyně svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy uplatnila u žalované dne 29. 3. 2017, šestiměsíční lhůta uplynula dne 29. 9. 2017 (§ 605 odst. 2 o. z.), v prodlení tak je žalovaná od 30. 9. 2017 (výrok I.).
49. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“); takto prodloužená pariční lhůta odpovídá podmínkám čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná

při výplatě peněžních plnění řídí, přičemž soudu současně nejsou známy okolnosti, pro něž by bylo důvodné se domnívat, že stanovení delší lhůty k plnění oproti třídní lhůtě zákonně může způsobit žalobkyni jakoukoliv újmu (výrok I.).

50. Ve zbývající části, kterou se žalobkyně po žalované domáhala zaplacení 380 000 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně z této částky od 30. 9. 2017 do zaplacení, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok II.).
51. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 za použití § 151 odst. 1 o. s. ř., podle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přízná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl.
52. V souzeném případě byla zcela úspěšná žalobkyně, neboť výsledek řízení projevující se tím, že poškozený dosáhne satisfakce uložením povinnosti škůdce nahradit mu nemateriální újmu anebo poskytnout mu morální satisfakci, popř. dosáhne konstatování porušení práva, lze hodnotit ve smyslu zásad úspěchu ve věci obdobně jako plný úspěch, byť poškozenému nebylo přiznáno jím požadované plnění nebo jeho výše (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2707/2013, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 40/2014).
53. Soud proto přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení v plné výši, a to za soudní poplatek částku 2 000 Kč za náklady právního zastoupení částku 20 570 Kč, která sestává z 5 úkonů právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby soudu, doplnění žaloby k výzvě soudu ze dne 4. 9. 2018 a účast na jednání před soudem dne 10. 7. 2018 a 23. 10. 2018 ve smyslu § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. a), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) (dále jen „AT“), 5 režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 1, 3 AT a 21 % DPH ve výši 3 570 Kč.
54. Jejich zaplacení uložil soud neúspěšné žalované ve lhůtě patnácti dnů od právní moci rozsudku (§ 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř.; viz odůvodnění výše), k rukám zástupce žalobkyně dle § 149 odst. 1 o. s. ř. (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

Praha 23. října 2018

Mgr. Markéta Jirásková v. r.
soudkyně